

L'estampa d'una època

La Verge de la Pera, a la pujada de la Catedral, és la imatge gironina més reiteradament cantada pels poetes: li han dedicat estrofes Rafael Masó, Josep Tharrats, Camil Geis, Pere Ribot, Josep Tarrés i Margarita Colom. Es tracta d'una obra de l'any 1785, esculpida per Joan Figaroia, i presideix la font que antigament brollava de la cisterna que hi ha sota la plaça dels Apòstols. Als seus peus es pot veure una gran làpida, de 1525, traslladada aquí des d'un altre indret, amb uns versos llatins que expliquen l'origen i la trajectòria de l'aigua de la font. La inscripció es fa evident per l'aparença del

*Benedicció
de la Verge de la Pera
restaurada
(Girona, 24-12-1947)*

seu format i per l'elegància de les seves lletres. Però a sota mateix, incisa en un carreu de la paret, n'hi ha una altra que passa desapercebuda. Diu així: *«Imagen y fuente restauradas a expensas del Exmo. Sr. Gobernador Civil D. Luis Mazo Mendo. Año MCMXLVII.»*

Si fos més evident, aquesta inscripció tal vegada hauria estat eliminada o substituïda. La seva discreció l'ha salvat. Gràcies a ella podem recordar que aquest conjunt, destrossat durant la guerra civil, va ser refet, segons va dir el diari *Los Sitios*, *«gracias a la munificencia y amor a las tradiciones locales de nuestro Excmo. Sr. Gobernador»*.

Restaurada per l'escultor Joan Carrera, la imatge va ser beneïda pel bisbe Josep Cartañà la vigília de Nadal de 1947, ara fa cinquanta-un anys. La condició de mecenès que s'havia autoatorgat aquell controvertit governador va convertir l'acte en una concentració oficial del més pur nacionalcatolicisme. La foto que hem exhumat és un document impagable per explicar amb una sola imatge tot el clima d'una època. Al peu de la font es pot veure el bisbe, revestit de pontifical i envoltat de canonges i beneficiats amb capes pluvials, dalmàtiques i hàbits de cor. Entre els escolans amb roquet hi ha capellans que avui ocupen càrrecs rellevants en l'estructura del bisbat. I a primera línia descobrim, d'esquerra a dreta, l'alcalde, Antoni Franquet; el governador militar, Manuel Baturone; el governador civil, Luis Mazo; el vicepresident de la Diputació, Jaume Genover, i el delegat d'Hisenda, Roberto Pardo. Aquesta era, aleshores, la presidència obligada de tots els actes públics. A la barana del balcó del fons es pot veure la bandera espanyola, també inevitable en totes les celebracions. L'estampa il·lustra, amb una poderosa eloqüència, allò que era el pa de cada dia d'aquell moment religiós i polític que s'havia iniciat amb la postguerra i que encara havia de durar molts anys més.

*La Verge de la Pera,
després de les destrosses
de la guerra.*

NARCÍS-JORDI ARAGÓ